

ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณี การแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท จ. และบริษัท อ.

ระหว่าง	บริษัท จ.	ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ
	บริษัท อ.	ผู้ประกอบการธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ

การแจ้งผลการรวมธุรกิจ

ด้วยบริษัท จ. ได้ยื่นแบบแจ้งผลการรวมธุรกิจ พร้อมเอกสารหลักฐานตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ต่อสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เพื่อขอแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท จ. และบริษัท อ. ซึ่งได้กระทำการรวมธุรกิจ เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยได้แจ้งผลการรวมธุรกิจภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท จ. และบริษัท อ. มีรายละเอียดดังนี้

๑. ข้อมูลผู้ประกอบการ

๑.๑ ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ

บริษัท จ. จัดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจโลจิสติกส์ บริการขนส่ง บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานโลจิสติกส์ และบริการด้านอื่น ๆ รวมถึง บริการขนย้ายสิ่งของ บริการจัดเก็บของส่วนบุคคล บริการด้านอาหาร บริการให้เช่าอาคารสำนักงาน และบริการพัฒนาระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศ มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน x,xxx,xxx,xxx บาท

๑.๒ ผู้ประกอบการธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ

บริษัท อ. จัดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจโลจิสติกส์ บริการขนส่ง ชีพพลายเซน และบริการอื่น ๆ อาทิ บริการจัดเก็บและบริหารสินค้า การดำเนินพิธีศุลกากร รวมทั้ง ประกอบธุรกิจการลงทุนในกิจการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ บริการท่าเทียบเรือ บริการขนส่งด้วยเรือลำเลียง

บริการรับฝาก บริหารและขนส่งสินค้าควบคุมอุณหภูมิ บริการจัดหาคนขับรถและโรงเรียนสอนขับรถ มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน xx,xxx,xxx,xxx บาท

๒. ข้อมูลการรวมธุรกิจ

บริษัท จ. (ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ) ได้ทำการเข้าซื้อหุ้นบริษัท อ. (ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ) โดยชำระค่าตอบแทนเป็นหุ้นออกใหม่หรือเรียกว่าการแลกหุ้น (Share Swap) โดยมีมูลค่าธุรกรรมในการรวมธุรกิจจำนวน xx,xxx,xxx,xxx บาท การรวมธุรกิจดังกล่าวมีการดำเนินการ ๒ ขั้นตอนหลักดังต่อไปนี้

๑) ขั้นตอนที่ ๑ การแลกหุ้น (Share Swap)

บริษัท จ. ได้ทำการเข้าซื้อหุ้นทั้งหมดร้อยละ ๑๐๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดในบริษัท อ. จากผู้ถือหุ้นเดิมของบริษัท อ. ต่อมาบริษัท จ. จะดำเนินการออกหุ้นสามัญเพิ่มทุนสำหรับที่จะจัดสรรให้แก่ผู้ถือหุ้นเดิมของบริษัท อ. ในสัดส่วนร้อยละ ๔๓.๗ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดในบริษัท จ. เพื่อชำระค่าตอบแทนเป็นหุ้นแทนการชำระด้วยเงินสด

๒) ขั้นตอนที่ ๒ การโอนกิจการทั้งหมด (Entire Business Transfer)

ภายหลังจากการทำ Share Swap เสร็จสิ้นแล้ว บริษัท อ. จะทำการโอนกิจการทั้งหมดประกอบด้วย ทรัพย์สิน หนี้สิน ใบอนุญาต สิทธิและหน้าที่ของบริษัท อ. ให้แก่ บริษัท จ. และบริษัท จ. จะเปลี่ยนชื่อเป็น “บริษัท อจล.” ภายหลังจากการโอนกิจการทั้งหมด บริษัท อ. จะเลิกกิจการอันมีผลทำให้สถานะบริษัทสิ้นสุดลง

๓. ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ

เมื่อพิจารณาการประกอบธุรกิจ พบว่า บริษัท จ. และบริษัท อ. มีการประกอบธุรกิจโลจิสติกส์และบริการที่เกี่ยวข้องโดยสามารถแบ่งออกเป็น ๖ ตลาดหลัก ๆ ตามประเภทของการใช้บริการ (By Function) ได้แก่ ๑) ตลาดบริการโลจิสติกส์โดยรวม ๒) ตลาดบริการโลจิสติกส์ด้านโครงสร้างพื้นฐานโลจิสติกส์ ๓) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้า ๔) ตลาดบริการคลังสินค้าและจัดเก็บสินค้า ๕) ตลาดบริการขนส่งสินค้าไปยังผู้ใช้ปลายทาง และ ๖) ตลาดอื่นๆ

ทั้ง ๖ ตลาดดังกล่าว สามารถแบ่งออกมาเป็นตลาดย่อยตามประเภทของผู้ใช้บริการ (By End User) ได้จำนวนทั้งหมด ๒๑ ตลาด ซึ่งจากการตรวจสอบ พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจทั้งสองรายมีการประกอบธุรกิจที่แข่งขันในตลาดเดียวกัน (Overlapping) มีจำนวนทั้งหมด ๑๔ ตลาด แต่มีเพียงจำนวน ๓ ตลาด ที่มีรายได้รวมกันเกินกว่า ๑,๐๐๐ ล้านบาท ได้แก่ ๑) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน ๒) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน (ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) และ ๓) ตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า

๔. ขอบเขตตลาด

จากรายงาน Thailand Freight and Logistics Market (2022-2027) ของบริษัท Mordor Intelligence แสดงให้เห็นว่า ธุรกิจโลจิสติกส์และบริการเกี่ยวข้องในประเทศไทย สามารถแบ่งธุรกิจโลจิสติกส์โดยอาศัยปัจจัยหลักได้ ๒ ประเภท คือ (๑) ประเภทของการให้บริการ (By Function) และ (๒) ประเภทของผู้ใช้บริการ (By End User) ซึ่งการแบ่งขอบเขตตลาดโดยอาศัยปัจจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการทำ Market Research ของบริษัทที่ปรึกษาอย่างแพร่หลาย อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวทางกำหนดขอบเขตตลาดธุรกิจโลจิสติกส์ของคณะกรรมการยุโรป (European Commission)

เพื่อให้การกำหนดขอบเขตตลาดที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการรวมธุรกิจครั้งนี้เป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมทั้งครบถ้วนในทุกมิติ จึงได้กำหนดตลาดสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ ซึ่งจะพิจารณาจากประเภทของการให้บริการ (By Function) จากนั้นจึงพิจารณาประเภทผู้ใช้บริการ (By End User) โดยมีรายละเอียดดังนี้

๔.๑ ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้อง (Relevant Product Market)

๔.๑.๑ ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน (Transportation and Distribution – Road Transportation) หมายถึง บริการที่ครอบคลุมการให้บริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน สำหรับอุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น อุตสาหกรรมซีเมนต์และพลังงาน อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์ อุตสาหกรรมเกษตรกรรม อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์และวัตถุดิบ อุตสาหกรรมเหล็กและวัสดุก่อสร้าง อุตสาหกรรมสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และวัสดุไม้ใช้แล้ว อุตสาหกรรมยานยนต์ การให้บริการขนส่งสินค้าควบคุมอุณหภูมิ และการให้บริการขนส่งสินค้าไปยังต่างประเทศ

การทดแทนกันด้านอุปสงค์ (Demand Substitutability) จากบทวิเคราะห์ธุรกิจบริการขนส่งสินค้าทางถนนของศูนย์วิจัยกรุงศรี แสดงให้เห็นว่า การให้บริการขนส่งสินค้าในประเทศไทยสามารถแบ่งได้ ๕ รูปแบบ ประกอบด้วย (๑) การขนส่งทางถนน เป็นการขนส่งโดยรถบรรทุกประเภทต่าง ๆ (๒) การขนส่งทางรถไฟหรือระบบราง เป็นขบวนรถไฟขนส่งสินค้า ผู้ให้บริการมีรายเดียว คือ การรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจในกระทรวงคมนาคม (๓) การขนส่งทางท่อ เป็นการขนส่งสินค้าเหลว เช่น น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ และสารเคมี เป็นต้น (๔) การขนส่งทางน้ำ เป็นการขนส่งโดยเรือลำเลียงหรือเรือบรรทุกสินค้า และ (๕) การขนส่งทางอากาศ เป็นการขนส่งโดยเครื่องบิน การขนส่งในแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกันในเรื่องวัตถุประสงค์การใช้บริการ และค่าขนส่งเนื่องจากการขนส่งในแต่ละรูปแบบมีข้อดีข้อเสียที่แตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น การขนส่งทางถนนมีข้อดีคือ สะดวกรวดเร็ว เหมาะกับการขนส่งระยะสั้นและระยะกลาง สามารถขนส่งสินค้าได้ตลอดเวลาตามความต้องการของลูกค้า บริการได้ถึงที่โดยไม่ต้องมีการขนถ่ายสินค้า ข้อเสียคือ มีความปลอดภัยต่ำ เกิดอุบัติเหตุบ่อย ขนส่งสินค้าได้ปริมาณและขนาดจำกัด ขณะที่การขนส่งทางอากาศมีข้อดีคือ สะดวกรวดเร็ว เหมาะกับการขนส่งระยะทางไกลที่ต้องอาศัยความเร็วในการส่งให้ถึงปลายทาง ขนส่งได้หลายเที่ยวในแต่ละวัน ข้อเสียคือ ค่าใช้จ่ายสูงกว่าขนส่งประเภทอื่น มีข้อจำกัดด้านขนาดและน้ำหนักของสินค้า รวมถึงไม่สามารถเข้าถึงเมืองที่ไม่มีท่าอากาศยานได้ นอกจากนี้ ด้วยลักษณะของการขนส่งทางถนนที่สามารถส่งตรงจากผู้ส่ง (ต้นทาง) ถึงผู้รับ (ปลายทาง) โดยที่การขนส่งรูปแบบอื่นไม่สามารถขนส่งจากต้นทางไปถึงปลายทางได้อย่างสมบูรณ์ จึงทำให้การขนส่งรูปแบบอื่น ๆ ไม่สามารถทดแทนรูปแบบการขนส่งทางถนนได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การให้บริการขนส่งในรูปแบบอื่น ๆ (ทางราง ทางท่อ ทางน้ำ ทางอากาศ) ไม่สามารถทดแทนบริการขนส่งทางถนนได้ในด้านอุปสงค์

การทดแทนกันด้านอุปทาน (Supply Substitutability) การขนส่งแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกันทั้งในเรื่องของยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่ง ระดับราคา โครงสร้างต้นทุน ระยะเวลา และด้านภูมิศาสตร์ ทำให้ความเป็นไปได้ที่ผู้ให้บริการขนส่งรูปแบบหนึ่งจะเปลี่ยนไปให้บริการขนส่งในรูปแบบอื่นอาจมีความเป็นไปได้น้อย นอกจากนี้ การเปลี่ยนไปให้บริการขนส่งในรูปแบบอื่นมีการใช้เงินลงทุนสูง และต้องมีการขอใบอนุญาตที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการจัดหาแรงงานเฉพาะทางในแต่ละรูปแบบการขนส่ง จึงทำให้ผู้ให้บริการขนส่งรูปแบบหนึ่งจะเปลี่ยนไปให้บริการขนส่งในรูปแบบอื่นต้องแบกรับภาระต้นทุนหรือความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น การให้บริการขนส่งในรูปแบบอื่น ๆ (ทางราง ทางท่อ ทางน้ำ ทางอากาศ) ไม่สามารถทดแทนบริการขนส่งทางถนนได้ในด้านอุปทาน

๔.๑.๒ ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน (ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) (General Goods) หมายถึงบริการที่ครอบคลุมการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน ซึ่งรวมถึงการบริหารจัดการสินค้าให้แก่ผู้ขายหรือผู้ผลิตสินค้าก่อนไปถึงผู้บริโภค อันเป็นการบริการตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ (Business-to-Business-to-Consumer) ซึ่งเป็นการทำธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจสู่ผู้ประกอบการธุรกิจและเอื้อให้ผู้ประกอบการธุรกิจขายสินค้าไปสู่ผู้บริโภค

การทดแทนกันด้านอุปสงค์ (Demand Substitutability) การแบ่งธุรกิจโลจิสติกส์อาศัยปัจจัยหลักได้ ๒ ประเภท คือ (๑) ประเภทของการให้บริการ (By Function) และ (๒) ประเภทของผู้ใช้บริการ (By End User) โดยประเภทของผู้ใช้บริการถูกแบ่งตามกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรม เช่น สินค้าอุตสาหกรรมซีเมนต์และพลังงาน (Cement and Energy) สินค้าเคมีภัณฑ์และวัตถุอันตราย (Chemical and Dangerous Goods) สินค้าควบคุมอุณหภูมิ (Cold Goods) และสินค้าทั่วไป (General Goods) เป็นต้น ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ใช้บริการเลือกใช้บริการขนส่งคือประเภทของสินค้าที่ต้องการขนส่ง โดยจะต้องใช้บริการขนส่งสินค้าให้เหมาะสมกับลักษณะสินค้า ทำให้กลุ่มผู้ใช้บริการมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ อัตราค่าบริการขนส่งสินค้าแต่ละประเภทจะมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะของสินค้า โดยเฉพาะสินค้าควบคุมอุณหภูมิหรือสินค้าเคมีภัณฑ์และวัตถุอันตราย สินค้าเหล่านี้จำเป็นต้องใช้บริการขนส่งที่มีรูปแบบการขนส่งที่เฉพาะและเหมาะสมกับประเภทสินค้า และอาจจะมีค่าใช้จ่ายในการขนส่งที่สูงกว่าการขนส่งสินค้าทั่วไป ดังนั้น การขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมไม่สามารถทดแทนการขนส่งสินค้าทั่วไปกันได้อย่างสมบูรณ์ในด้านอุปสงค์

การทดแทนกันด้านอุปทาน (Supply Substitutability) การขนส่งสินค้าทั่วไปมีความแตกต่างกับการขนส่งสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมต้องใช้อุปกรณ์เฉพาะและมีกฎระเบียบหรือข้อบังคับเฉพาะที่เกี่ยวข้อง รวมถึงทักษะของผู้ขับขี่ที่ต้องได้รับการฝึกอบรมเฉพาะด้าน ทำให้ผู้ใช้บริการขนส่งสินค้าทั่วไปไม่สามารถเปลี่ยนไปให้บริการขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมได้ง่าย ซึ่งต้องเผชิญกับต้นทุนหรือความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีผู้ใช้บริการขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมก็สามารถเปลี่ยนมาให้บริการขนส่งสินค้าทั่วไปได้หรือสามารถให้บริการขนส่งทั้งสินค้าทั่วไปและสินค้าอุตสาหกรรมได้ สำหรับการรวมธุรกิจกรณีนี้ เพื่อให้การพิจารณาเป็นไปด้วยความระมัดระวัง จึงเห็นว่าการขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมไม่สามารถทดแทนการขนส่งสินค้าทั่วไปกันได้อย่างสมบูรณ์ในด้านอุปทาน

๔.๑.๓ ตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า (Warehouse and Storage Services - Cold Chain) คลังสินค้าห้องเย็น คือ คลังสินค้าประเภทที่มีการควบคุมอุณหภูมิให้เหมาะกับการจัดเก็บสินค้าบางประเภท เพื่อเป็นการรักษาหรือคงสภาพสินค้า ชะลอการเน่าเสียให้ช้าลงหรือเพื่อเก็บรักษาสินค้าไว้นานมากยิ่งขึ้น เช่น สินค้าประเภทอาหาร ผลไม้ ไวน์ ยาและเครื่องสำอาง เป็นต้น การที่จะจัดเก็บสินค้าเหล่านี้จำเป็นต้องมีคลังสินค้าห้องเย็นที่สามารถรองรับปริมาณสินค้าและสามารถควบคุมอุณหภูมิให้เหมาะสมกับสินค้า โดยสินค้าแต่ละประเภทจะมีการจัดเก็บด้วยอุณหภูมิที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสินค้าแต่ละประเภท การให้บริการคลังห้องเย็นและจัดเก็บสินค้าควบคุมอุณหภูมิจึงกำหนดให้เป็นตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจสำหรับการพิจารณาขอบเขตตลาดต่อไป

การทดแทนกันด้านอุปสงค์ (Demand Substitutability) ตลาดบริการคลังสินค้าและจัดเก็บสินค้าสามารถแบ่งออกตามลักษณะของสินค้า เช่น สินค้าทั่วไป คลังห้องเย็น สินค้าประเภทวัตถุอันตราย และเคมีภัณฑ์ เป็นต้น การใช้บริการคลังสินค้าห้องเย็นนั้น ผู้ใช้บริการจะเลือกใช้บริการโดยคำนึงถึงปัจจัยด้านต่าง ๆ อาทิ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยีการจัดการ การบริหารคลังสินค้าที่เหมาะสมกับประเภทสินค้าที่ต้องการจัดเก็บ รวมถึงอัตราค่าเช่า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภทอาหาร เช่น อาหารทะเล เนื้อสัตว์ต่าง ๆ หรือสินค้าที่ต้องการควบคุมอุณหภูมิเพื่อการเก็บรักษาสินค้า เป็นต้น โดยกลุ่มลูกค้าของแต่ละประเภทคลังสินค้ามีความแตกต่างกัน ตามวัตถุประสงค์หรือประเภทสินค้าที่ต้องการจัดเก็บ การที่ผู้ใช้บริการ

คลังสินค้าห้องเย็นจะเปลี่ยนไปใช้บริการคลังสินค้าประเภทอื่นนั้น จะไม่สามารถใช้บริการได้ตามความต้องการจัดเก็บ นอกจากนี้ คลังสินค้าห้องเย็นมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากคลังสินค้าประเภทอื่น ๆ และอัตราค่าเช่าของแต่ละประเภทคลังสินค้าก็มีความแตกต่างกัน ดังนั้น บริการคลังสินค้าประเภทอื่นไม่สามารถทดแทนบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้าได้ในด้านอุปสงค์

การทดแทนกันด้านอุปทาน (Supply Substitutability) เมื่อพิจารณาในมุมมองของผู้ให้บริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า พบว่า โครงสร้างต้นทุนของบริการคลังห้องเย็นมีต้นทุนที่สูงกว่าบริการคลังสินค้าประเภทอื่น เนื่องจากการสร้างอาคารควบคุมอุณหภูมิที่ใช้เก็บรักษาและยืดอายุใช้เม็ดเงินลงทุนที่สูง และมีกฎระเบียบหรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง จึงทำให้ผู้ให้บริการคลังสินค้าประเภทอื่นไม่สามารถเปลี่ยนไปให้บริการคลังห้องเย็นได้ง่าย ซึ่งต้องเผชิญกับต้นทุนหรือความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น บริการคลังสินค้าประเภทอื่นไม่สามารถทดแทนบริการคลังห้องเย็นได้ในด้านอุปทาน

๔.๒ ตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง (Relevant Geographic Market)

เมื่อพิจารณารูปแบบของการใช้บริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน บริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน (ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) ตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า พบว่า ผู้ใช้บริการสามารถใช้บริการได้ทั่วทุกพื้นที่ในประเทศไทย โดยไม่มีข้อจำกัดสถานที่ตั้งของผู้ใช้บริการ รวมถึงผู้ประกอบการที่ยื่นแจ้งผลการรวมธุรกิจก็มีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันในการกำหนดขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ข้างต้น ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะการประกอบธุรกิจและเพื่อวัตถุประสงค์ในวิเคราะห์สภาพการแข่งขัน จึงพิจารณาขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องเป็นในระดับประเทศไทย

๕. ยอดเงินขาย

บริษัท จ. และบริษัท อ. มีรายได้รวมกันในตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน (ซึ่งไม่อยู่ในอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) และตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า จำนวน x,xxx ล้านบาท x,xxx ล้านบาท และ x,xxx ล้านบาท ตามลำดับ ซึ่งมีรายได้รวมกันจำนวนเกินกว่าหนึ่งพันล้านบาท

๖. ส่วนแบ่งตลาด

๖.๑) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน (Transportation and Distribution – Road Transportation)

เมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดในตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน ในปี ๒๕๖๕ พบว่า บริษัท จ. และบริษัท อ. มีส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ร้อยละ x.xx และ x.xx ตามลำดับ ภายหลังจากการรวมธุรกิจ บริษัท จ. มีส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ x.xx และเนื่องจากเป็นผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรก ทำให้ต้องพิจารณาส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรก ซึ่งพบว่าผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรกมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ x.xx

๖.๒) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน (ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) (General Goods)

เมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดในตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไปทางถนน (ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) ในปี ๒๕๖๕ พบว่า บริษัท จ. และบริษัท อ. มีส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ร้อยละ x.xx และ x.xx ตามลำดับ ภายหลังจากการรวมธุรกิจ บริษัท จ. มีส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ x.xx

๖.๓) ตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า (Warehouse and Storage Services - Cold Chain)

เมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดในตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า ในปี ๒๕๖๕ พบว่า บริษัท จ. (ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ) และบริษัท อ. (ผู้ประกอบการธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ) มีส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ร้อยละ x.xx และ x.xx ตามลำดับ ภายหลังจากการรวมธุรกิจ บริษัท จ. มีส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ x.xx และเนื่องจากเป็นผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรก ทำให้ต้องพิจารณาส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรก ซึ่งพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจสามรายแรกมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ xx.xx

ข้อกฎหมาย

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ “ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รวมธุรกิจ” ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๓ กำหนดว่า “การรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง หมายความว่า การรวมธุรกิจที่ยอดเงินขายของผู้ประกอบธุรกิจรายใดรายหนึ่งหรือของผู้ประกอบธุรกิจที่จะรวมธุรกิจในตลาดใดตลาดหนึ่งรวมกันตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป และไม่ก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด”

ประเด็นวินิจฉัย

การรวมธุรกิจระหว่างบริษัท จ. และบริษัท อ. ต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยดังนี้

๑. ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ มีสถานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๒. การรวมธุรกิจดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๓. การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง หรือไม่

คำวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่หนึ่ง คือ ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ มีสถานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท จ. ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจ โลจิสติกส์และบริการที่เกี่ยวข้อง ส่วนผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ คือ บริษัท อ. จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจโลจิสติกส์และบริการที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ จึงถือเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สอง คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ได้พิจารณาการรวมธุรกิจแล้วเห็นว่า บริษัท จ. เข้าซื้อหุ้น บริษัท อ. โดยชำระค่าตอบแทนเป็นหุ้นออกใหม่ หรือเรียกว่าการแลกหุ้น ในสัดส่วนร้อยละ ๑๐๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดของบริษัท อ. ซึ่งเป็นการเข้าซื้อหรือได้มาซึ่งหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงเกินกว่าร้อยละห้าสิบของจำนวนสิทธิออกเสียงทั้งหมดของบริษัท อ. จึงเป็นการรวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบกับข้อ ๔ (๒) ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการเข้าซื้อสินทรัพย์หรือหุ้น เพื่อควบคุมนโยบายการบริหารธุรกิจ การอำนวยการ หรือการจัดการที่เป็นการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สาม คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจ อันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจในกรณีนี้ คือ ๑) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทางถนน ๒) ตลาดบริการขนส่งและกระจายสินค้าทั่วไป (ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะเจาะจง) และ ๓) ตลาดบริการคลังห้องเย็นและการจัดเก็บสินค้า ในระดับประเทศไทย เมื่อพิจารณายอดขายในตลาดที่เกี่ยวข้อง พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจมียอดเงินขายรวมกันเกินกว่าหนึ่งพันล้านบาท ในตลาดดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ตามข้อ ๓ ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑

ต่อมาเมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาด พบว่า ทั้งก่อนและหลังการรวมธุรกิจ ไม่มีผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดในตลาดดังกล่าว เนื่องจากไม่มีผู้ประกอบธุรกิจรายใดที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาเกินกว่าร้อยละห้าสิบขึ้นไป ตามข้อ ๓ (๑) ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓ และไม่มีผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรกที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมารวมกันเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบห้าขึ้นไป ในตลาดใดตลาดหนึ่ง ตามข้อ ๓ (๒) ของประกาศดังกล่าว

เมื่อการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท จ. และบริษัท อ. เป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง จึงเข้าองค์ประกอบที่จะต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ทั้งนี้ บริษัท จ. ซึ่งได้กระทำการรวมธุรกิจกับบริษัท อ. เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และได้แจ้งผลการรวมธุรกิจเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ถือเป็นการแจ้งผลการรวมธุรกิจภายในระยะเวลาที่กำหนด ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ และเข้าข่ายต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า มีมติเอกฉันท์รับทราบการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่าง บริษัท จ. และบริษัท อ. ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๒๖ กันยายน ๒๕๖๖

สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า